

DE ZEVEN DODEN

Een oog staarde naar mij. Een oog in een hoofd in de schaduw, een wiegend hoofd in een strop. Het tweede oog was half geloken in doodsverstarring. Verstijfd stond ik stil. Opeens klonk de tierelantijnige muziek van deze verlaten kermis even bizar en vijandig door mijn hoofd als het demonische geschreeuw waardoor ik al zoveel jaren werd geteisterd. Ze noemden me krankzinnig. Al zou ik het bezetenheid hebben genoemd. Ik wist me weinig meer te herinneren over een leven voordat het begon. Was het niet altijd zo geweest? Of kwam het door wat de demonen in mijn hoofd hadden weggevretten dat ik mijzelf als een ander wezen beschouwde, op de vlucht voor de kwelling die ik met mij meedroeg? Misschien waren ze ooit gekomen. Het deed er niet toe, Voor zover ik nu wist waren ze er altijd geweest.

Ik zocht met mijn ogen het lichaam dat er moest zijn, maar in de schemering veranderde het beeld van een bungelend hoofd in beschilderde canvas op een kermistent. De schrik ebde weg, en maakte plaats voor verbijstering. Voor het eerst in vele dagen had iets buiten mijzelf mijn belangstelling gewekt, iets wat buiten de demonen om plaatsvond.

Om mij heen dwarrelden bladeren in de wind, lege snoepverpakkingen ritselden en frietzakjes schraapten over de donkerwordende keien. Een eenzame, hoogtonige lach gleed met parmantige tikjes bij me vandaan. Kwam de vrouw uit mijn weerbarstige herinnering of was ze echt? Ik vermoedde het laatste, maar ze was even onbereikbaar voor mij.

Ik begreep wat mijn demonen hier probeerden te vinden. Zelf haatte ik de kermis. Dit wist ik nog wel: als kind al was ik bang voor de stoere kerels met hun woeste taal, hun vechtpartijen, de dronken vrouwen, wankelend op te dunne hakken, met hun te rode lippen en geveerd haar. De verkeerde muziek, te luid, te scherp. Nergens was het zo eenzaam als tussen het vertier van anderen; al kon ik de anderen nu niet onder ogen komen, en moest ik genoeg nemen met het skelet van hun genoeg op dit late uur nu de kramen en tenten waren gesloten, het publiek verdwenen, het laatste draaiorgel van een koppige carroussel nog rondjes draaide in de verlatenheid.

Misschien was het mechaniek kapot geweest en was dit de tijd om proef te draaien nu de mensen naar huis waren gekeerd. Ook in mij was iets kapot, alleen kon er niets worden gerepareerd en deed ik de hele dag niets anders dan proefdraaien zonder dat het er beter van werd, zonder dat de demonen zwen- gen.

Ik keerde mij opnieuw naar het hoofd in de strop. Het was niet eens zo goed geschilderd. En ik begreep niet hoe de illusie had kunnen werken. Misschien omdat het door de wind zo plotseling was komen opdoemen in het vage licht tussen de andere kramen.

Eindelijk stopte de muziek en er was alleen nog maar de wind en de eenzaamheid op dit nu verlaten kermisterrein. Ik had geen idee waar ik was, in welke plaats bedoel ik. Op zoek naar verlossing van mijn eigen demonen was ik op een trein gestapt. Veel later had een reuzenrad langs het spoor mijn demonen in extase gebracht en mijn grootste angsten gewekt. Maar was dat niet juist wat ik mijn wanhoop zocht? Ik was met mijn oorverdovend schreeuwende stemmen op het eerstvolgende

station uitgestapt. Het kermisterrein lag nog een flink eind terug langs het spoor. Aan de rand had ik staan dralen, bang voor de massa's, hopen dat ze spoedig zouden verdwijnen. Maar spoedig duurde een eeuwigheid.

Later had ik traag en gebogen rondjes gelopen, aangemoedigd door de demonen in mijn hoofd, loerend, schichtig. Niemand had mij aangesproken. Er was als altijd dat onzichtbare scherm tussen mij en de anderen. Herinneringen waren korte tijd door woeste emoties opgeborreld uit de chaos van mijn brein. Alleen onder mijn voeten bestond er die onmetelijke afgrond waaruit mijn kwelgeesten ooit waren gekropen. In die tijdelijke beroering wist ik dat ze mijn ooit zo geordende leven hadden verwoest, mijn baan, de liefde van mijn gezin, mijn geheugen.

Weer later bestond ik voor niemand, opnieuw een man zonder geheugen al die uren lang, wat een bijna gelukzalige toestand was geweest. Bijna, maar uiteindelijk helemaal niet.

Mijn hand reikte naar het canvas, maar het was te ver weg. Dat lijdende hoofd in de strop, alsof ik het zelf was. Was ik het maar. Kon er maar een eind komen aan de kwelling in mijn hoofd. Ik liep naar voren en opeens ontrolde zich een wijds tafereel voor mijn ogen. Een ontvullend drama stond daar afgebeeld waarvan het hoofd in de strop niet meer was dan een enkel detail. Naast de strop verdween een drenkeling met een panisch vertrokken gezicht voorgoed onder water. De afbeelding ernaast was van een man die naar zijn vuurrode keel greep terwijl er een gifbeker uit zijn handen viel. Weer een volgende verbrandde in laaiende vlammen.

Het front van een enorme truck denderde over de volgende gestalte heen. Iemand viel uit een vliegtuig, een laatste stond wankelend met een zwaard door zijn buik gedreven terwijl een in het zwart gehulde gestalte met een machtige zwaai van kennelijk hetzelfde zwaard het hoofd van zijn lichaam scheidde...

Al kijkend was ik om de tent heen gestrompeld en ik merkte dat ik bij de gehangene was teruggekeerd. Nu pas slaagde ik erin mijn ogen los te maken van de gruwel die in grove, maar effectieve lijnen en vlekken op het tentdoek was geschilderd, en ik keek omhoog.

DE ZEVEN DODEN stond er in bloedrood druipende, zwierige letters. Bijna glimlachte ik. Maar mijn demonen fluisterden dat er niets grappigs aan was. En dat niets er ook maar iets toe deed. Ik was het daar langzamerhand bijna mee eens, maar niet helemaal. Deze tent, de afbeeldingen en de woorden boeiden mij. Zodanig zelfs dat ik heel even afstand nam om de tekst te lezen die in wat kleinere letters en wat minder opvallend boven de eerste was gezet.

WIE DURFT? stond er. ONDERGA EEN DRAMATISCH VERSCHIEDEN, EN NIETS ZAL OOIT MEER HETZELFDE ZIJN. En daar achter: BELEEF DE DOOD VAN UW LEVEN EN VERTEL UW VRIENDEN EROVER. (SLECHTS HONDERD EURO PER DOOD)

Verbijsterd herlas ik de boodschappen op de kermistent. Het stond er echt, tot de prijsopgave aan toe. Was dit het antwoord waarna ik al zo lang hunkerde? Het leek erop dat men hier zijn dood kon kiezen, al werd ik wat onzeker door die opmerking over vrienden. Die had ik niet meer. Al heel lang niet, maar dat deed er niet toe. Het was de boodschap die erdoor werd gesuggereerd. Dat het alleen een beleving was, een

illusie, en geen werkelijke dood. Maar ik kon mij vergissen. Ik zag al heel lang nergens meer de humor van in, dat hadden de demonen wel uit me geschreeuwd. Maar dat zou wel niet gelden voor de eigenaar van de tent.

Ik stond daar wat besluiteloos en onzeker om mij heen te kijken. Bang ook - al was ik het altijd, het wende nooit - toen opeens een hoek van het tentdoek werd opgelicht en er iemand maar me keek. Ik had niet eens gezien dat daar een opening was en ik deinsde geschrokken terug.

'Kan ik iets voor u doen?'

Het was de man in het zwart, al droeg hij geen zwaard. Geen enkel wapen eigenlijk. Mijn mond was kurkdroog. Grijp hem, riepen mijn demonen, ruk hem aan stukken en eet hem op!... Daarna begonnen ze door elkaar heen te schreeuwen, en het was een wonder dat ik de man in het zwart nog kon verstaan toen hij zei: 'We zijn eigenlijk al gesloten, maar er waren geen klanten vandaag. Ons amusement is erg origineel, maar schrikt de meesten nog wat af, moet u weten. Dus als u wilt kunt u nog wel een dood kiezen.' Hij keek even naar links en naar rechts. Zijn duistere leren mantel die associaties oproep met een vampier misstond hem eigenlijk. Hij had een rond, bijna verlegen gezicht, een rosse huid onder geschminkte lijnen. 'Bent u alleen? Met meer klanten kunt u groepskorting krijgen. Trouwens...' Hij slaakte een diepe zucht. 'Trouwens in uw eentje ook wel. We zijn nog niet zo lang bezig, en moeten nog een reputatie opbouwen.'

'Wij?' vroeg ik schor en onwennig. Ik zag verder helemaal niemand en hoopte dat het zo zou blijven.

'We zijn een familiebedrijf,' antwoordde hij. 'Grootvader heeft het idee ontwikkeld. Maar ja, u weet hoe dat met grootvaders gaat, ze komen en ze gaan voor je het weet. Nu heb ik hier de leiding, al ben ik ook niet zo geniaal als hij was. Maakt u zich geen zorgen, de veiligheid staat voorop.' Hij keek even met een scheef hoofd naar mij. Zijn ogen zag ik niet, die bevonden zich met de bovenste helft van zijn gezicht in de schaduw van de tentflap. Ik wist wat hij te zien kreeg: Mijn bleke gezicht, de angstige, bloeddoorlopen ogen, de blik van waanzin, het heftige trillen van mijn handen, het zweet dat langs mijn huid omlaag gutste. Maar hij legde het allemaal verkeerd uit. Hij stak een hand in mijn richting.

'Raak me niet aan!' riep ik door het krijsen van de demonen heen.

'O, neem me niet kwalijk,' zei de man. 'Ik moet wel een vreselijke indruk op u maken. De duisternis, het bloed op mijn kleren...'

Dat laatste was mij nog niet opgevallen, maar inderdaad, zijn zwarte kleding was met bloed overdekt. Haastig wierp hij de mantel van zich af. Daaronder droeg hij een witte jas als van een arts.

'Het is allemaal illusie,' sprak de man vriendelijk. 'Allemaal voor het effect, meer niet. Komt u binnen, komt u binnen. Weet u wat? vijftig euro voor een dood. Lijkt u dat redelijk? Kies maar wat u wilt ervaren. Ach, wat maakt het uit. Veertig voor u... Dertig? Twintig, dat is te geef... Nu ja, Ik doe het ook wel voor niks, omdat ik u zo liet schrikken. En u kunt het ten slotte verder vertellen, dat levert misschien heel wat klanten op.'

'Verder vertellen?' vroeg ik. 'Zijn die zeven sterfwijzen

dan ook nep?' Ik kon de teleurstelling nauwelijks uit mijn stem houden, en voor een moment zwegen de demonen.

'Nee, natuurlijk niet, zo echt als wat. Tenminste in uw beleving. En u kunt er werkelijk aan sterven. Niet door angst. Die zorgt juist voor de sensatie. Maar wel als u zich volledig overgeeft. Maar het is mijn taak om dat te voorkomen.'

Ik dacht bliksemsnel na. Dit was mijn kans. Het kon geen toeval zijn dat ik juist nu, terwijl ik mij geestelijk aan het eind van mijn krachten bevond tegen zoiets aanliep. Ik had al veel langer beseft dat ik maar op één manier van mijn demonen af kon komen. Mijn hand had al meer dan eens aan de knop van de oven gezeten. Het touw met een strop lag al maanden onder mijn hoofdkussen. Ik had al pil voor pil uppers en downers verzameld, genoeg voor zeven keer zelfmoord. Als ik maar niet zo bang was dan zou ik al lang verlost zijn geweest.

'Eh...' Mijn geest leek stil te staan terwijl ik door angst, maar ook door hoop werd overmand. 'Ik kan niet sterven door angst, zegt u?'

'Nee, weest u gerust,' antwoordde de man. 'En het is de angst die ervoor zorgt dat u zich niet kunt overgeven. We hebben het meer dan een jaar getest.'

Hm, dat was een tegenvaller. Maar opeens kreeg ik een idee. Angst verdween door gewenning. In mijn geval zou het even duren, maar het moest genoeg zijn. 'Ik wil ze alle zeven,' zei ik.

Er viel een stilte, en de man staarde mij verbijsterd aan. 'Alle zeven?...'

'Alle zeven. Is dat een probleem?'

Verbluft opende hij zijn mond... en sloot hem weer. 'Eh... Nee. Maar ik kan u bezwaarlijk zeven doden laten sterven voor niks.'

'Dat hoeft ook niet,' zei ik. Zijn antwoord maakte mij bijna euforisch, voor zover dat in mijn toestand tenminste mogelijk was. 'Ik betaal het volle pond. Zevenhonderd euro. Ik heb het geld, dat is geen probleem. Ik heb zelfs meer bij me.' Ik begon verwoed in mijn zakken te tasten. 'Ik kan u zelfs zeventuizend geven. En meer. Ik had tienduizend opgenomen... Ik was niet van plan om ooit nog naar mijn vrouw en kinderen terug te gaan. Ze missen me trouwens toch niet. Hier!' Ik vond het hele bundeltje en drukte het in zijn handen.

'Weet u het zeker?' vroeg hij.

'Absoluut!' riep ik uit.

Hij bekeek het geld respectvol voordat hij het bij zich stak. 'Nou, komt u dan maar verder. Trouwens, mijn naam is Overlas. Noemt u mij maar gewoon Onno. We zijn toch onder elkaar.' Hij hield het tentdoek voor mij opzij. Ik stapte naar binnen en wilde mijn eigen naam mompelen. Opeens kregen mijn demonen door wat ik van plan was. Ze schreeuwden en krijsten als nooit tevoren. Ik greep naar mijn hoofd. Mijn ogen deden zo'n pijn dat ik nauwelijks mijn omgeving kon zien. Maar Overlas duwde mij neer op een soort ligbed.

'Onno?' stamelde ik. 'Gaat het erg zeer doen?'

'Natuurlijk,' antwoordde hij. 'Dat is immers de opzet. Uw dood beleven alsof deze echt plaatsvindt. In uw geval zelfs in zeventvoud. U kunt zich nog bedenken.'

'Nee, nee. Dat is wat ik wil.'

'Goed.' Overlas draaide zich bij me vandaan. Heel even verhelderde mijn blik toen mijn demonen even rust namen voor

een volgende aanval. Ik zag een soort apparaat met knoppen, wijzers en displays, als van een ouderwetse computer. Ik had een soort superplatte laptop verwacht, maar kennelijk diende het front ook voor het effect. Ik sloot mijn ogen en wachtte af.

De man bond mij vast op het ligbed en begon een soort koude pleisters op mijn hoofd te plakken, op mijn zij, onder mijn oksels, een hele rij over mijn borst en mijn buik. En ook mijn ledematen, mijn handen en mijn vingers werden niet vergeten. Tot slot schoof hij een strak sluitende helm over mijn hoofd. Even kreeg ik het benauwd, maar dat ging snel over. Met wat ik wilde deed dat er trouwens ook weinig toe. Alles zou spoedig afgelopen zijn. Al was spoedig met zeven keer een dood misschien een relatief begrip.

Overlas kuchte om mijn aandacht te trekken en vroeg: 'Hebt u misschien voorkeur voor een bepaalde volgorde, me-
neer...?' Ik ging niet op zijn onuitgesproken uitnodiging in. Wie ik was deed er niet meer toe. Het ging erom wat ik spoedig wilde zijn: mordsdood; vrij...'

'Maakt me niet zo veel uit, Onno.' antwoordde ik. Of...
Wacht. Ze zeggen dat de verdrinkingsdood prettig is. Doe die
maar als laatste. Mag ook wel na al het lijden dat u voor mij
in petto hebt.' Opnieuw krijsten de demonen. Onbewust begon ik
te schokken van ellende.

'Is er iets?' vroeg Overlas. 'Ligt u niet lekker?'

Ik wist nog net te prevelen: 'Ik lig prima,' voordat ik
volledig door mijn demonen werd overspoeld. Ik had geen enkele
beheersing meer over mijn lichaam. Het was maar goed dat ik
vastgebonden lag. Mijn ellende greep me naar de keel. Er
bevond zich daar iets heel irritants dat mij het ademen be-
moeilijkte. De druk werd erger en erger en tegelijkertijd
scheen het mij toe dat het ligbed werd gekanteld zodat mijn
gewicht aan mijn eigen hals begon te trekken. Ik besepte dat
het was begonnen... Ik voelde de angst opkomen, en wilde
Overlas toeschreeuwen dat ik het knap benauwd begon te krij-
gen, maar het lukte niet. Mijn demonen waren razend. Ze schop-
ten en stompten mij van binnenuit. En voor ik goed en wel
besepte wat er met me gebeurde verloor ik het bewustzijn.

Al snel kwam ik bij. 'Nou, Onno, dat viel tegen,' mompel-
de ik. 'Het duurde maar even. En de dood, daarvan heb ik niks
gemerkt.'

'U verloor zeker het bewustzijn?' vroeg Overlas. 'Dan
moet ik even iets aan het programma bijstellen.' Hij verdween
achter de stelling en ik hoorde hoe zijn vingers over een
toetsenbord gingen. Dus toch een gewone laptop, dacht ik.

Het was trouwens verdraaid warm voor zo'n late avond. Het
was mij niet eerder opgevallen, maar het was als een oven.
Opeens flikkerde er iets voor mijn ogen. Van de ophanging had
ik niks gezien, maar nu zag ik vuur op mij afkomen. Ik deinsde
terug alsof ik vrij was en niet op een bed lag. Maar de hitte
was overal en begon flink toe te nemen. Ik keek om mij heen en
zag tot mijn grote schrik dat ik door de vlammen was ingeslo-
ten. Achter het vuur bevond zich een waas met bewegende figu-
ren alsof de vlammen daar zwart waren. Of waren het mensen die
probeerden om mij te bevrijden?

Een stoomwolk steeg op toen iemand probeerde de brand te
blussen. Het was behoorlijk levensecht. Iemand riep naar mij.
Mijn naam, vervormd. Ik had hem immers niet genoemd. En er was

rook, verstikkende rook. Terwijl het vuur dichterbijkwam probeerde ik uit alle macht om eraan te ontsnappen. Het was een instinctieve reactie, al wist ik dat ik die naderende dood juist wilde. Mijn angst nam het over. Ik begon te schreeuwen. Maar de demonen schreeuwden harder. Toen werd ik door de eerste vlammen geraakt, en het volgende moment er totaal door omhuld. Nu verdween ieder besef en was er alleen de pijn, en die was onbeschrijfelijk.

Ik ervoer een lijden zoals ik nog nooit eerder had beleefd. Ik zwaaide als een gek om mij heen om mij van de helse vlammen te ontdoen. Dit was erger dan de demonen, stukken erger. Ik schreeuwde en schreeuwde en verlangde als nooit tevoren naar de dood. De duisternis achter de vlammen lokte, en ik gaf mij eraan over terwijl mijn vingers verkoolden, mijn ogen smolten en mijn huid barstte...

'Was dit beter?' Een vervagende echo van lijden. Ik hijgde en merkte tot mijn verbijstering dat er niets met me was gebeurd, behalve de ervaring.

'Het had wel wat verder mogen gaan,' antwoordde ik schor.

'Nou,' Overlas lachte. 'Dan was u er echt niet meer geweest.'

'Nee? Maar zo ervaar ik alleen het lijden, niet de dood. U adverteert toch met zeven doden?'

Een korte stilte. 'Nou, een ietsje verder dan. Wilt u iets drinken?'

Het leek mij een goed idee. Hij maakte een arm los en ik nam de beker die hij mij aanreikte. Te laat besepte ik dat dit de volgende doodservaring inleidde. Nadat ik had gedronken merkte ik dat mijn arm gewoon vast lag. Een hevige pijn brandde in mijn keel. Een akelig zuur vrat zich door mijn ingewanden heen en opnieuw werd ik in een onverdraaglijk lijden ondergedompeld. Het was niet mogelijk dat ik het deze keer zou overleven. Mijn buikwand brandde door en ik zag mijn eigen darmen naar buiten puilen en oplossen tot een akelig borrelend slijm. Het was een lijden waarbij mijn eerdere vuurdood verbleekte omdat het van binnenuit gebeurde. Ik zag de dood in de ogen en mijn angst overtrof de demonen.

Het volgende moment viel de vloer onder mij vandaan. Om mij heen zag ik andere vliegtuigstoelen in de leegte buitelen, en ik hoorde het krijsen van de slachtoffers. Een explosie had ons uit elkaar geworpen en tussen rondwentelende brokstukken viel ik omlaag naar de aarde. Ik was al snel alleen met de suizende wind. Mijn stoelriem was beschadigd en brak zodat ik ook de futiele bescherming van mijn stoel verloor. Ik tuimelde omlaag met steeds groter wordende snelheid. Ik had geen idee hoe ik mijzelf moest stabiliseren totdat ik mijn armen en benen uitstak.

Het bracht mijn val in een gecontroleerde toestand, maar dat maakte de afloop niet anders, en ik kreeg nu de tijd om mij mijn neerkomen voor te stellen. Ik had altijd al te veel fantasie gehad. Niets kon mij stoppen, en ik was verloren. Mijn angst steeg omgekeerd evenredig met de afstand die ik nog te gaan had. Opeens besepte ik dat het mijn angst was die de dood tegenhield. Als ik niet langer bang was en mij aan mijn levenseinde overgaf zou ik sterven voor ik de grond bereikte. Ik gaf mij over. En in plaats van een snel naderende rotsvloer zag ik een zwarte, steeds wijder wordende tunnel. Iets daar wenkte mij. Het was niet iets, maar iemand. Iemand die ik

kende, die ik gekend had. Nu hoorde ik mijn naam. Deze keer ging ik werkelijk, en ik liet de demonen achter mij...

'Zo ver genoeg?' vroeg Overlas. Ik kon hem wel wurgen, alleen was dat fysiek niet mogelijk. Ik slaakte een zucht van teleurstelling terwijl de demonen op volle sterkte jubelden.

'Een fractie verder,' wist ik ten slotte uit te brengen. 'Ik was nog zeker een meter of vijftig boven de grond.'

'Werkelijk? Mijn display zegt tien.'

'Hoor eens,' riep ik. 'Wie viel er nu eigenlijk? U zegt zelf dat ik uw eerste klant ben. Computers vergissen zich best wel eens. Windows zeker.'

'Dat niet, maar... Nou, vooruit. Eén streepje dan.'

Ik besepte dat dat ene streepje wel eens genoeg zou kunnen zijn en besloot om mij in te houden tot de laatste dood. Met bovenmenselijke inspanning liet ik de immense truck tegen mij aan en over mij heen denderen. Ik dompelde mijzelf onder in mijn angst die mij redde voor de dood door verplettering. Al was het een hele evaring. Dat laatste gold ook voor de twee zwaardhouwen die mij door Overlas zelf werden toegediend, de ene dwars door mijn buik, het volgde horizontaal door mijn nek. Ik keek vanuit mijn afgeslagen hoofd dat desoriënterend een lange trap af tuimelde. Mijn angst dat dit alles op waarheid kon berusten was genoeg om Overlas ervan te overtuigen dat hij zijn programma scherp, maar juist had afgesteld. Toen verdronk ik...

Vanaf het begin toen ik werd ondergedompeld en niet meer bovenkwam besepte ik dat ik genoeg angst had gekend in deze zevenvoudige zitting. Dit was mijn echte dood, dat voelde ik. Hoe de demonen ook tekeergingen in mijn hoofd, welke herinneringen aan een door waanzin verknoeid leven mij ook kwelden, dit was het einde dat voor mij bedoeld was. Ik was een nutteloos schepsel geweest, maar voor het eerst in mijn leven had ik iets onder controle. Het gebrek aan zuurstof hielp, maar mijn gebrek aan angst nog meer. Ik wist hoe ik mijn hart kon stoppen.

Ik stelde mij voor dat ik een derde hand had die in mijn eigen lichaam kon reiken en ik reikte in mijn eigen lichaam. Ik vond mijn hart dat klopte tegen mijn handpalm, mijn vingers. Ik kneep. Ik perste het leven uit mij en mijn hart stopte. Ik stierf en liet mij wegdrijven in de duisternis, in vergetelheid waar geen demonen waren. De demonen waren verdwenen... Ik was waarlijk en volledig overleden...

Een plotseling licht scheen in mijn ogen. Een licht dat groter en sterker werd. Er klonken stemmen, geestdriftig, blij. Ik voelde een snoer waarmee ik vastzat. Ik was naakt en iemand trok mij tevoorschijn. Het volgende moment werd de helm van mijn hoofd getrokken. Ik keek verbijsterd toe terwijl de elektroden werden verwijderd, de banden losgemaakt.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ik terwijl de demonen jubelend in mijn hoofd terugkeerden.

Overlas grijnsde breed. 'We wisten natuurlijk dat er ooit iemand zou komen die de hele lijst van doodservaringen zou willen ondergaan. Men moet zijn klanten niet het vel over de oren willen trekken, meneer. Bij zeven doden geven wij een bonus: de geboorte...'